

11.10.20, Pustá Rybná, Dikčinění

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Bůh je můj Král odedávna, on uprostřed země koná spásné činy. Tobě patří den, i noc je tvoje, tys upevnil světlo noci i slunce, ty sám jsi vytyčil veškerá pomezí země, vytvořils léto i zimu. Ž 74, 12.16-17

PÍSEŇ 604 buď sláva Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, náš Pane,

Tobě děkujeme za dnešní den, že jsme mohli ráno vstát, že se stále ještě můžeme scházet ke společnému shromáždění, a že ti můžeme i společně děkovat. Tobě děkujeme za všechny dary, kterými nás zahrnuješ a které se i nám stávají symbolem Tvé přítomnosti. Prosíme tě, buď nám přítomen i svým Duchem, ve svém Slovu, ale i v tom, že jsi mezi námi jako náš utěšitel a zachránce. Prosíme tě, dávej nám poznat, že jen v tobě je ta pravá a skutečná pomoc a záchrana ode všeho zlého i špatného a jen v tobě můžeme nacházet i to dobré pro náš život. A jen tobě, a hlavně tobě patří náš dík a naše vděčnost za tvou přítomnost. A prosíme tě, ať si toho i dovedeme dostatečně vážít, ať se nám to stane důvodem k radosti a můžeme to předávat i svým blízkým a bližním. A sami se z toho také radovat. Amen.

1. ČTENÍ Lk 21, 1-4

PÍSEŇ 611 není lepší

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Všemohoucí Bože,

Tys stvořil tuto zem, abychom na ní mohli pobývat a současně držíš její koloběh, aby se nám na ní i dobře žilo. Setba i žeň, chlad i žár, léto i zima a den i noc, to nám dává poznat, že tu jsi s námi.

Prosíme tě za všechny, kdo dnes hledají nějakou jistotu a bezpečí nejen pro sebe, ale i pro své blízké, pomáhej jim poznat, že jediná jistota a bezpečí je v tobě a tvé přítomnosti.

A prosíme tě za všechny, kdo dnes čekají na přilet ratolesti, která by ukázala, že už opět můžeme vstoupit na suchou zem a nemuseli se přitom ničeho bát.

A prosíme tě, uč nás té pravé a skutečné vděčnosti a radosti nejen za vše a ze všeho, co nám dáváš, ale i za to, na co se ještě můžeme těšit. A všechny své skryté i hlasité modlitby vkládáme do té společné, jak nás tvůj syn naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Ef 2, 4-7

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘

PÍSEŇ 487 amen, Otče

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Gn 8, 15-22

I promluvil Bůh k Noemu: „Vyjdi z archy, ty a s tebou tvá žena i tvoji synové a ženy tvých synů. Vyved' s sebou všechno tvorstvo, jež je s tebou, všechnu zvěř i ptactvo a dobytek a všechnu havěť plazící se po zemi. Ať se na zemi hemží, ať se na zemi plodí a množí.“ Noe tedy vyšel a s ním jeho synové a jeho žena a ženy jeho synů. Všechna zvěř, všechna havěť a všechno ptactvo, vše, co se plazí po zemi, vyšlo podle svých čeledí z archy. Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil. Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země.“

Slavíme dnes neděli dík-činění. Vybral jsem pro ni oddíl ze Starého zákona, kde něco podobného slaví i jeden z prvních lidí, Noe, který pak i ty ostatní lidi zachrání jednak z potopy a jednak z celého světa. Slavíme dnes neděli, která obyčejně bývá spojena se svatou večeří Páně. Dnes ji vynecháváme, jednak kvůli aktuální situaci nouzového stavu a jednak proto, že si ji necháváme na lepší časy. Slavíme dnes neděli, kdy chceme především poděkovat za všechny Boží dary, za všechno, co od našeho Pána a Boha dostáváme, ale také za vše, čím nás Hospodin obdarovává.

Den díkůvzdání slavil i Noe. Taky měl proč. Bylo to s ním nahnuté a musel postavit archu, aby do ní nastěhoval vše, co mu bylo milé a

tím je zachránil od blížící se potopy celého světa. Bylo to s ním nahnuté, všude kolem byla voda, všude kolem byla lidská nespravedlnost, jen záchranná vesta Boží milosti ho udržela nad vodou. Všechno směřovalo ke dnu, ale on směl jít dál. Dveře archy se otevřely a on se nakonec dostal na suchou zem. A tak měl proč a za co děkovat. Máme i my proč a za co děkovat?

Hospodin Bůh Noemu říká, aby s sebou na suchou zem vyvedl vše, co měl v arše, aby se to tu mohlo plodit a množit. Často tu slýchávám, jak je ta lidská budoucnost v našich potomcích, jak to, co tu po sobě zanecháváme, je v našich dětech. Ale je to tak pravda? Pánu Bohu tehdy šlo o nový počátek, aby vody potopy zatopily vše, co tehdy bylo špatně a Noe byl v tu chvíli jediný spravedlivý člověk, kterému mohl Bůh svěřit to dobré, co na tom světě zůstalo. A na Noem a jeho rodině bylo, aby tu zemi zaplnily znovu. Ale proč? Právě, že kvůli projevům vděčnosti. Vždyť to první, co Noe udělá, je kromě vyvedení všeho a všech z promoklé archy i vybudování oltáře a obětování zápalné oběti. Noe tím Hospodinu projevuje svou vděčnost a ne, že by si ho chtěl přímo nějak udobřit, ale chce si ho udobřit v tom smyslu, aby jednak už nemusel nikoho zachraňovat a jednak aby i Hospodin mohl říct, že už nebude zemi kvůli člověku nikdy zlořečit, a to i když se k sobě chováme všelijak, a hlavně už nikdy nezahubí to, co sám učinil, totiž to živé.

Ale bude se hezky střídát setba i žeň, léto i zima, den i noc. Tak, jak to známe ze svých životů, tak, jak jsme na to zvyklí, a tak, jak to má i být. Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc. A už nikdy jinak. Dám i člověku copak druhou šanci, ale hlavně důvod k tomu, aby měl také za co děkovat. Neboť i s našimi lidskými výtvoři je to často všelijaké a někdy toho má i Hospodin už plné zuby, ale pokaždé nám dává druhou šanci a teď už i zaslubuje, že to, co je, nikdy nepřestane.

No dobře, ale co my s tím. Noe za to Pánu Bohu poděkoval, už byl zachráněn, loď šťastně dorazila na souš a dostal i požehnání, aby se směl ještě rozplodit, jeho potomstvo se mohlo hemžit po celé zemi a měl ji tím i naplnit. Ale hlavně už žádné povodně. Noe obětoval s vděčností, dokonce i s radostí. Vděčnost je i prvním plodem víry, když člověk pozná, že je na zemi z pouhé milosti, že mu to Pán Bůh dovolil nebo spíš umožnil, že je tu i díky němu a když poznává, že víc bere, než sám dává či může dávat. Když člověk zkrátka přijde na to, díky komu tu také je a dá to tomu dotyčnému také najevo. Že je tu i díky Bohu a nejen tomu, co sám vytvořil, ale že za to může poděkovat i někomu jinému, než je on sám, případně jeho bližní.

Vděčnost je prvním plodem víry, že tu na tom světě nejsme sami, ale někdo nás sem i přivedl a máme za to i komu děkovat. Víra začíná vděčností jako odpovědí na Boží zavolání.

Ale opět. Často se tu setkávám s tím, že si na určité věci člověk vzpomene, až když je mu nějak špatně. I na díkůvzdání se asi nejvíc myslí, když si člověk projde situací, ve které je to s ním na krajíčku. Když vodami potopy proleze jen tak tak s odřenýma ušima, když hrozí, že svět, ve kterém až dosud žil, má přijít vniveč. V tu chvíli si nejvíc uvědomuje, proč a za co vlastně má děkovat. Třeba za to, že tu vůbec může být, což ani dnes není nijak samozřejmé.

Ani Noe nemusel být zachráněn, holubice vůbec nemusela najít olivovou ratolest, země mohla zůstat pustá a prázdná. Ani my jsme se museli dožít toho, co máme teď, nemuseli jsme mít okolo sebe rodinu, přátele, společenství sboru. Nemuseli jsme najít svou cestu k víře, poznat to dobré, najít smysl života. Nic z toho nemuselo být, a přesto aspoň něco z toho je. A my to třeba máme ještě před sebou nebo i za sebou, v každém případě jsme to aspoň poznali.

Když je totiž příliš dobře a dlouho dobře, tak člověk zapomíná. To, že má dostatek, se mu stává samozřejmostí. O to víc si pak většinou stěžuje na poměry a bez ustání mluví o malicherných problémech. Reptání je i dnes stále v módě a bylo tomu tak vždycky. Všeho je málo, a to i víry, naděje a lásky, o všechno se musí člověk porvat. Co si nezařídím, to nemám, co za mě nezařídí někdo druhý, to nemám taky a někdy ani to, k čemu si nedoжду nějak sám. A řeč je právě i o víře, naději a lásce.

A pochopili bychom, kdyby reptal i Noe. Vždyť co je před ním? Jaká budoucnost? Všechno je spláchnuté vodou, a tak to musí zase od začátku vybudovat, vypěstovat, postavit. Té energie, co bude muset vynaložit a možná úplně zbytečně. Jenže záleží na úhlu pohledu. A pohled Noeho je pohledem vděčnosti. On vidí spíš to, co smí přijímat než to, co mu chybí.

A ne, že by si člověk musel nasadit růžové brýle mámení a vždycky vidět jen to dobré, díkůvzdání hodné, to asi ani nejde, ale je potřeba prohlédnout k tomu základnímu. K tomu, co člověka nese, jako základ pro všechny životní okolnosti a co může být nosné v dobrých i špatných dobách. A že něco takového máme a je to dobré a nadějně, za to můžeme děkovat. A díky tomu vidět i to ostatní v jiném světle. Světle vděčnosti.

O té pevné půdě pod nohama to je. Setba i žeň, chlad i žár, léto i zima a den a noc nikdy nepřestanou po všechny dny země. To není příslib, že vždycky bude dobře. Že se vždycky urodí dost, že nebudou povodně a katastrofy, že se nezmění klimatické podmínky země. Že se nám všechno podaří, že nebudeme třít bídu s nouzí, platy neklesnou a nezaměstnanost se nezvětší. Ale je to příslib trvalosti. Príslib Boží věrnosti stvoření. Vždycky bude prostor k životu. Vždycky znovu se otevřou dvířka nějaké Noemovy archy a bude se moci vykročit dál. To je jisté, jako že po noci přijde den, po létu zima, po

setbě sklizeň. Až do konce dnů. Život jako takový má zaslíbení, má budoucnost – a my v něm vždy znovu smíme pokračovat dál. Ale ten prostor, tu možnost jít dál, vidí a zažívají pouze ti, kdo dovedou děkovat, být vděční. A ti ostatní, ti, kdo si všechno chtějí nárokovat a zasloužit, odpracovat, ti si toho jen těžko mohou všimnout.

A tak Noe obětuje. To znamená, že se něčeho vzdává. A nemůžeme ho podezírat, že by dával z nadbytku. Naopak. Ta obětovaná zvířata mu budou určitě chybět, jenže tohle vděčného člověka nedovede odradit. Obětovat přece znamená něčeho se vzdát, a to až tak, že mne to může bolet. Proto se mělo obětovávat ze zvířat to nejlepší, bez vady, prvorozené. To je oběť. Víím, že to, co mám, jsem dostal darem, a proto se toho mohu vzdát. Dát neboli předat svůj dar dál. Vděčnost myslí na druhé. Na ty, kdo toho třeba tolik nemají, kdo jsou na tom ještě hůř než já.

Noe je vděčný. Obětuje a jakoby v tu chvíli Bůh mění názor. Noeho oběť, libá vůně jeho vděčnosti, jako by byla světlým bodem v tomto zatopeném světě. Svědectvím o tom, že Boží záměr zkusit to po dobrém, pouhou milostí, funguje a má naději. Je tu někdo, kdo si uvědomí, že mu byl darován život, víra, šance jít dál. Kdo si vzpomene na svého Stvořitele, na svou darovanost. Když tohle člověk dovede, tak má šanci. Tak máme šanci. Díky Noemu, díky Bohu.

PÍSEŇ 178 krásná je, 158 samému Bohu, 452 za dar slova